

Helt rätt bar

Man kommer tidigt för att få sittplats, slår sig ner vid baren. Vinkar in en öl och möts av Maries breda leende. Jimmy nickar lätt medan han bläddrar bland skivorna för att fullborda sin del av spellistan. Man utbyter några artighetsfraser. Ger beröm för klubbens uppfinningsrika flyers, plockar åt sig kvällens samlarbild, droppar de senaste konserter man varit på innan ölen ägnas full uppmärksamhet.

Klientelet består av en trogen skara som är här månad in och månad ut. Därutöver en del annat löst folk. Dit räknas jag själv. Vi som gästar när det passar oss. Det är oklart hur vi hittade hit från första början. Har man inte alltid känt till stället? Stammisarna är naturligtvis redan samlade. Christian Kjellvander kunde titta in förut, oftast som gäst men även med gitarren i följe. Kanske skymtas han fortfarande då och då.

Än är det inte dags, men när kvällens band börjar blir det alltid knökfullt inne i tegelvalvet. Akustiken lämnar mycket att önska, ljudet studsar och kan ta vägen lite varstans. Men vad gör det när stämningen är på topp.

Marie och Jimmy varvar gamla countryrockklassiker med ett axplock ur det nya i den amerikanska skäggenren. Oundvikligen spelas en och annan låt av sorgsna män och kvinnor med gitarr. Det hör till. Ibland kan Marie inte låta bli att spela en svängigare poplåt, för byta svårmodet mot rent lyckorus. Det är uppskattat.

Man stelnar alltid lite extra när Son volts hyllning till självrenande roadtrips Windfall spelas. Glädje och en diffus saknad sprids ögonblickligen med inandningen. Ohjälpligt hämmat måste man sjunga med. Låta tanken vila vid saker som kunde ha varit och som har varit innan man fäktar bort grubbleriet för den här gången.

Bandet river igång. Restauranggästerna kan lugnt sitta kvar medan resten trängs mellan borden och runt portgången till valvet. Efter ett par tyngdpunktsbyten tappar några tålamodet och en ny runda beställs in. Ähh, det går ju lika bra att höra bandet från bardelen, tänker man. När bandet tystnar återupptas samtalssorlet i lokalen. Lite avslappnat snackar man med en sångare från ett truckerband och hänger bredvid en tv-spelsrecensent vid bardisken. På ett uteställe i Stockholm kan det knappast bli mer avspänt. Känslan av att kunna prata med vem som helst är verkligen sällsynt i stela städer som denna. Men här finns den, innött i väggarna.

Man hinner avnjuta en och annan klassiker därtill. Sedan börjar även Marie och Jimmy packa ihop. Man finner sig själv sidsteppande genom Gamla stans gränder, skönt salongsberusad, påväg hem eller någon annanstans, med vemodet i Kristoffer Åströms rader Just One More Drink And I Go Home ekande innanför pannloben. Men man kan inte tycka synd om sig själv, för om man behöver finns alltid en öppen bar någonstans efter vägen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ordluffare med Poeter.se id #26479 innehar upphovsrätten